

عنوان مقاله:

مدرسه درخانه؛ فرصت یا تهدید در نظام آموزشی ایران!

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش در برنامه ریزی درسی، دوره 17، شماره 64 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

بهاره سلیمانی - دانشجوی دکتری مطالعات برنامه درسی، دانشگاه علوم و تحقیقات، تهران، ایران.

مجید علی عسکری - دانشیار گروه مطالعات برنامه درسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

علی حسینی خواه - استادیار گروه مطالعات برنامه درسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

محمد عطاران - دانشیار گروه مطالعات برنامه درسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

این پژوهش با هدف بررسی مفهوم مدرسه درخانه، جایگاه آن در داخل و خارج از کشور و جنبه فرصت یا تهدید بودن آن در ایران انجام شد. برای دستیابی به این تبیین، با استفاده از روش سنتزپژوهی، جمعاً تعداد 127 پژوهش مورد مطالعه و بررسی قرار گرفت. پس از آن، 95 اثر شامل کتاب، مقاله و پایان نامه؛ با روشی نظام مند انتخاب، واکاوی محتوایی و دسته بندی شدند. معیار انتخاب این مطالعات، بررسی مولفه های فوق طی سال های 1976-2018 برای 60 سند خارجی و 1370-1396 در 35 اثر داخلی بود. سپس ترکیبی از یافته های به دست آمده، طبق اصول تلفیق، بازاندیشی و بازآرایی داده ها ارائه شد. در پایان هر بخش نیز، تجمیع یافته ها و نتیجه گیری کلی، در صورت ضرورت ارائه شده است. نتایج نشان داد؛ به دلیل برخی عوامل آموزشی مانند کمبود امکانات، حافظه محوری، کمبود خلاقیت، کتاب محوری و... و نیز عوامل ارزشی از قبیل؛ تضاد ارزش های دینی و اجتماعی، توجه به علایق کودکان، دوست داشتنی بودن مدرسه درخانه و... استفاده از این رویکرد یک فرصت آموزشی به شمار می آید؛ که بر ابعاد تهدیدزای آن مانند؛ عدم رسمیت قانونی، صرف وقت زیاد، کمبود ابزارهای کنترل و... برتری دارد. توجه به رویکردهای نوین آموزشی، شکستن انحصار آموزش رسمی و انجام پژوهش های کاربردی در این زمینه، به عنوان پیشنهاد ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

تهدید آموزشی، دلایل آموزشی، دلایل ارزشی، فرصت آموزشی، مدرسه درخانه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1013993>

